

Boem. Weg Wijkje?

In Nederland is het nooit uit te sluiten dat er een ongeluk met een gastrein kan gebeuren. De ramp in het Italiaanse Viareggio, waar begin juli bij een explosie van een gastrein 27 doden vielen, herinnert ons daar hardhandig aan. En dat legt natuurlijk een grote druk op de toch al moeizame onderhandelingen van de Nederlandse chemische industrie met de ministeries van VROM en V&W over het Basisnet en de 'warme BLEVE' (een soort explosie, red.)

Viareggio was het grootste spoorwegongeluk met gevaarlijke stoffen in decennia. Ik weet niet hoe het u is vergaan, maar als voorzitter van de Commissie Transport Gevaarlijke Goederen (CTGG) voel je je na zo'n dramatisch ongeval diep ongelukkig. Al meer dan 50 jaar zet de CTGG zich in voor de veiligheid van het vervoer van gevaarlijke stoffen in Nederland. Weliswaar hebben we een hoog veiligheidsniveau, maar een dergelijk ongeluk zet je toch aan het denken...

Veiligheidsadviseur Henk Bril van SABIC noemde Viareggio een 'wake up call' om toch vooral alert te blijven op de systeemveiligheid van het railtransport. De les van Viareggio moet worden getrokken en zal ook worden getrokken. Daarover bestaat geen enkele twijfel. De politiek en de maatschappij zullen ongerust zijn, en zeker de gewone burger, die naast het spoor woont, zal bij het zien van de beelden van Viareggio een aantal keren stevig hebben moeten slikken.

De politiek zal zich mogelijk optrekken aan de volgende zinsnede, afkomstig uit een motie in 2001 door het Europees Parlement aangenomen na het ongeval in de kunstmestfabriek in Toulouse:

Het Europees Parlement (.....) stelt vast dat een "nutrisico" uitgesloten is als petrochemische industriecomplexen in de buurt van woonwijken liggen, en is van mening dat de huidige wijze van "risicobeheer" [...] achterhaald is en dat nu snel gezocht moet worden naar een systeem van "risicovermijding". De chloor- en ammoniakconvenanten en straks het 'warme BLEVE'-convenant zijn hier exponenten van.

De media doken weliswaar gretig op Viareggio, maar over het algemeen waren de reacties niet tendentueus. Tot dat ene artikel in de Volkskrant met de, vast als grappig bedoelde, titel 'Straks is het hier dus boem. Weg wijkje'.

Het was een op het oog makkelijk artikel dat onder meer inspeelde op gevoelens van angst en onwetendheid bij omwonenden van het Chemelotterrein in Geleen, waar (dat zul je altijd zien) net een aanvraag was ingediend om het aantal te behandelen gaswagons te verhogen naar 10.000 per jaar. Koren op de molen en van een journalistiek niveau

dat zich bediende van vragen in de trant van: 'Wat gebeurt er als die trein ontspoord en de hele boel ontploft?'. Toch is het te gemakkelijk het artikel te negeren door op de tendentieuze toon te wijzen. Het artikel ademt namelijk ook wat anders uit: de omgeving is onbekend met de stoffen, en met de veiligheidsvoorzieningen ter plekke. Natuurlijk is er het nodige te vinden op internet. Zo geeft de Risicokaart Limburg keurig de 10-6 contour van het Chemelotterrein, maar om welke stoffen het gaat, dat vindt de verontruste burger niet terug. Juist op het gebied van communicatie is er nog wel wat te winnen, misschien nog wel meer dan op veiligheidsgebied.

Ik ben ervan overtuigd de veiligheid bij het vervoer van gevaarlijke stoffen hoog in het vaandel staat en dat alle betrokken partijen er met een tomeloze inzet aan werken, niet in de laatste plaats de chemische industrie. ■

Pieter G. Wildschut, voorzitter Commissie Transport Gevaarlijke Goederen

BRON: VOLKSKRANT

